

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΣΤΕΦΑΝΑΚΗΣ

Συλλαβίζοντας το καλοκαίρι

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Συλλαβίζοντας το καλοκαίρι**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Δημήτρης Στεφανάκης
ΘΕΩΡΗΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Άννα Μαράντη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Χρυσούλα Μπουκουβάλα
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελεύθερος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνια Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Δημήτρης Στεφανάκης, 2009, 2014
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Norman Parkinson Ltd/Courtesy
Norman Parkinson Archive
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2014

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις ΠΑΤΑΚΗ, Μάρτιος 2009
Δεύτερη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε, Μάιος 2014,
4.000 αντίτυπα

ISBN 978-618-01-0565-0

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSYCHOLOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΣΤΕΦΑΝΑΚΗΣ

Συλλαβίζοντας το καλοκαίρι

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Φρούτα εποχής, 2000, Ωκεανίδα

Λέγε με Καϊρά, 2002, Ωκεανίδα

Το μάτι της επανάστασης έχει αχρωματοψία,
2005, Ωκεανίδα

Θα πολεμάς με τους θεούς, 2010, Εκδόσεις Πατάκη

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν:

Μέρες Αλεξάνδρειας, 2011

Φιλμ Νουάρ, 2012

Άρια – Ο κόσμος από την αρχή, 2013

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΔΕΥΤΕΡΗΣ ΕΚΔΟΣΗΣ

Το «Συλλαβίζοντας το καλοκαίρι» είναι μια χούφτα λέξεις, εικόνες και σκέψεις που ξεπήδησαν από τα εφηβικά μου καλοκαίρια. Λίγο αργότερα, στις αρχές της δεκαετίας του '80, αντίκρισα για πρώτη φορά την παράσταση φωτός για την οποία μιλούσε ο Αλμπέρ Καμύ, όταν αναφερόταν στο πέρασμα Δήλου-Μυκόνου. Σήμερα, με τη νέα αυτή έκδοση, επιστρέφω στην αφηγηματική μου νιότη, στους τόπους και στις αμμουδιές που οχυρώνονται στον βοριά. Εκεί θα επέστρεφε και ο Γαλλοαλγερινός συγγραφέας ταξιδεύοντας μέσα μου και στον άχρονο κόσμο της λογοτεχνίας.

Δ. Σ.

*Η Μεσόγειος που μας περιβάλλει με χαμόγελα,
ήλιο και θάλασσα μας δίνει ένα μάθημα.*

ΑΛΜΠΕΡ ΚΑΜΥ

ΛΕΣ ΚΙ ΑΝΑΔΥΘΗΚΕ ΞΑΦΝΙΚΑ στη μέση του πελάγους, σ' ένα κατάφωτο σκηνικό βράχου και θάλασσας, σ' ένα τοπίο που κάτι του θύμιζε, αλλά δεν μπορούσε ακόμα να προσδιορίσει.

Αυτό είναι λοιπόν η ζωή; αναρωτήθηκε. Το απόλυτο φως;

Ίσως ετούτο το φως ήταν μια υπερβολή που δημιουργούσε κάπου στ' αριστερά του η άγονη στεριά, διάστικτη από κατάλευκα σπίτια. Οι σκιασμένες τους κοιλιές τα έκαναν να μοιάζουν με γλαροπούλια που ετοιμάζονταν να σηκωθούν στον αέρα, μέσα στο λαμπρό πανδαμόνιο του ήλιου. Μόνο όταν στράφηκε προς τα δεξιά και αντίκρισε το ιερό νησί, τη Δήλο, ταύτισε το μεγαλόπρεπο φόντο με τον τόπο των διακοπών του στην Ελλάδα. Τον Μάιο του '55, στο ίδιο ακριβώς πέρασμα, ανάμεσα στη Μύκονο και στη Δήλο, δούλευε την ιδέα ενός μυθιστορήματος με τίτλο *Ο πρώτος άνθρωπος και κρατούσε σημειώσεις*. Πόσα χρόνια είχαν περάσει έκτοτε; Φαίνεται πως κάποιο γεγονός, που για την ώρα δεν μπορούσε να ανακαλέσει στη μνήμη του, είχε κόψει βίαια τον ομφάλιο λώρο του με τη ζωή και τον βύθισε σ' εκείνη την ονειρική κατάσταση –μια πληθώρα ονείρων, το ένα διαδεχόταν το άλλο ασταμάτητα–, αφήνοντάς τον

να περιπλανιέται ή, μάλλον, να αιωρείται σε έναν κόσμο σκιών, αυτό που οι άνθρωποι αποκαλούν θάνατο. Κι αν πράγματι είχε πεθάνει, αν κάποιο γεγονός του είχε στερήσει με βίαιο ή όχι τρόπο τη ζωή, τι τον επανέφερε τώρα σ' αυτήν, τι τον είχε απαγάγει από το χάωδες σύμπαν των ονείρων, δίνοντάς του ξανά τις αισθήσεις του, με τις οποίες μπορούσε να χαρεί τον θρίαμβο του ήλιου πάνω στην αγαπημένη του Μεσόγειο; Από αυτό τον θρίαμβο τον χώριζε μόνο η γυάλινη πρόσοψη στο σαλόνι του πλοίου, τεμαχισμένη από τους μεταλλικούς αρμούς της. Ταξίδευε, λοιπόν, στη ράχη ενός πλοίου που, σαν τεράστια φάλαινα, έσκιζε τα νερά του Αιγαίου, ανοίγοντας διαρκώς πληγές στο βαθυγάλαζο δέρμα του, πληγές που έκλειναν αμέσως, καθώς αφρισμένα κύματα ορμούσαν απ' όλες τις κατευθύνσεις για να καλύψουν το κενό που προέκυπτε. Απέμενε μονάχα εκείνο το φαρδύ αυλάκι που σχηματίζουν τα απόνερα του καραβιού και, επειδή έσβηνε αργά αργά στο βάθος του ορίζοντα, αντιπροσώπευε μάλλον ένα ταξίδι στον χρόνο παρά στον χώρο.

Για την ώρα δεν αγωνιούσε να μάθει τίποτε περισσότερο. Παραδόθηκε νωχελικά στις σκέψεις του, όπως κάποιος που ξυπνά μόλις από έναν βαθύ κι ευεργετικό ύπνο και, προτού συρθεί στην πραγματικότητα, προτιμά να παραμείνει λίγο ακόμα υπό την κηδεμονία του ονείρου. Οι αναμνήσεις μιας ολόκληρης ζωής όρμησαν σαν κύματα να κατακλύσουν την άδεια δεξαμενή της ψυχής του. Υπήρξε πατέρας, σύζυγος και επιφανής διανοούμενος της εποχής του, αλλά η ιδιότητα του εραστή ήταν εκείνη που τον έθελγε περισσότερο. Ο νους του

πήγε αμέσως στις γυναίκες της ζωής του. Ανέκαθεν είχε τη μανία να τις μετρά, υπολογίζοντας συνήθως και κάποιες που η επαφή μαζί τους δεν προχώρησε ποτέ πέρα από ένα φιλί και μερικά χάδια. Φαίνεται ότι πίσω από το είδωλο της ακαταμάχητης γοητείας του είχε την ανάγκη να φαντάζεται μια ατέλειωτη σειρά από ερωτοχτυπημένες καλλονές. Ο ίδιος υποστήριζε πως είχε αγαπήσει πολλές από δαύτες. Στην πραγματικότητα, υπήρξε ένας αμετανόητος δον Ζουάν, ένας κατ' εξακολούθησιν άπιστος που εγκατέλειπε ερωμένες σε όλη την Ευρώπη, αλλά και πέρα από τον Ατλαντικό. Αν υποθέσουμε πως κάποια απ' όλες είχε κερδίσει την καρδιά του, δε θα δυσκολευόταν να τη φέρει στη μνήμη του. Ωστόσο, ανακαλούσε μόνο συγκεχυμένα χαρακτηριστικά, απρόσωπη σάρκα με ανάκατες μυρωδιές και βραχνές κραυγές ηδονής που γαργαλούσαν απολαυστικά τον ακουστικό του πόρο, σαν θριαμβικός απόηχος μιας ακμαίας ερωτικής ζωής.

Αντί να ασχολείται με τον δονζουανισμό του, όφειλε καλύτερα να σκεφτεί πρώτα απ' όλα τα παιδιά του. Τι να απέγιναν τα δίδυμα; Η μικρή Κατρίν ξεχείλιζε από ζωτικότητα. Τα πρώτα χρόνια, είναι αλήθεια, τον είχε λαχταρήσει ουκ ολίγες φορές με την κατάσταση της υγείας της, ώσπου, στα εννιά της, δεν μπορούσε να κοιμηθεί επειδή φοβόταν πως θα πεθάνει. Σκανδαλώδης φοβία για ένα μικρό παιδί, που όμως ξεπεράστηκε γρήγορα. Τη θυμόταν μ' εκείνο το αστείο προσωπάκι, να τον κοιτάζει σοβαρή σοβαρή πίσω από τα μυωπικά της γυαλιά και του φαινόταν καθησυχαστικά αυτάρκης. Αν έπρεπε να ανησυχεί για κάποιον αυτός ήταν ο γιος

του, ο Ζαν. Τον τρώμαζαν οι αναιμικές του αντιδράσεις και η εσωστρέφειά του· έτσι, τον παρότρυνε να παίξει ποδόσφαιρο κάπου κάπου. Πίστευε ότι του έκανε καλό, αλλά εκείνος προτιμούσε το σκάκι. Ο μικρός τού έμοιαζε φυσιογνωμικά· ωστόσο, ως χαρακτήρας ήταν φτυστός η μάνα του, κι αγαπούσε το πιάνο όπως εκείνη. Η Φρανσίν υπερηφανευόταν για το μουσικό ταλέντο του γιου της, κι αυτός συμεριζόταν απόλυτα την περηφάνια της. Ήταν ένα από τα λίγα πράγματα στα οποία συμφωνούσαν.

Όσο κι αν πίεζε το μνημονικό του, δεν έφτανε πέρα από τον Ιούνιο του '58, όταν, με το βραβείο Νομπέλ στις αποσκευές του, σεργιανούσε στο Αιγαίο με τον Μισέλ και τη Ζανίν Γκαλιμάρ, αλλά και τη Μαρία Καζαρές πάνω στο σκάφος *Φαντασία*. Αν δε συνέβη τότε το μοιραίο, κι αν απλώς κάποιοι τον απήγαγαν από αυτό το σημείο του χρόνου, τότε υπήρχε πιθανότητα να έζησε πολλά χρόνια ακόμα και να είδε τουλάχιστον την αγαπημένη του μητέρα να πεθαίνει, αντί να την πικράνει με τη δική του απώλεια· μπορεί να είδε επίσης το μυθιστόρημα που εμπνεύστηκε εδώ, δίπλα στη Δήλο, να ολοκληρώνεται επιτέλους. Για κάποιο λόγο όμως ήταν σχεδόν πεπεισμένος για το αντίθετο.

«Κύριε Καμύ, φτάνουμε όπου να 'ναι».

«Εντάξει, Αριάδνη. Θα μου πεις πότε πρέπει να είμαι έτοιμος».

«Σύμφωνοι».

Η Αριάδνη Δάριβα ήταν η Ελληνίδα δημοσιογράφος που τον συνόδευε σ' αυτό το παράξενο ταξίδι. «Απόφοιτος της Γαλλικής Φιλολογίας και φανατική θαυμάστριά

σας», του δήλωσε. Όμορφη, όπως είναι πάντα μια γυναίκα με γυμνασμένο σώμα και έξυπνα μάτια, που ένας ανεπαίσθητος αλληθωρισμός κάπου κάπου τα έκανε να φαντάζουν λίγο πιο σκούρα. Παρότι ήταν πιο κοντή από κείνον, το παράστημά της και ο τρόπος που τον κοιτούσε ίσια στα μάτια τού δημιουργούσαν την ψευδαίσθηση ότι είχε να κάνει με μια γυναίκα στο μπόι του. Το ντύσιμό της –ανοιχτόχρωμο μπλουζάκι και στενό, εφαρμοστό παντελόνι– μαρτυρούσε μάλλον το πώς ντύνονταν πλέον οι νέες γυναίκες. Αυτό, κατά τη γνώμη του, είναι πιο τίμιο, γιατί έτσι έχεις μια ακριβή εικόνα των αναλογιών και δεν κινδυνεύεις να απογοητευτείς, αν γδύσεις το αντικείμενο του πόθου σου από τα ρούχα που απλώς κολακεύουν ένα κακοσχηματισμένο κορμί.

Είχαν αποφύγει να θέσουν κρίσιμα ερωτήματα ο ένας στον άλλο. Η Αριάδνη τρώμαζε στην ιδέα του θανάτου, κι εκείνος δεν ήθελε επ' ουδενί να μάθει κάτι γι' αυτό που θεωρούσε «απαγωγή» από τον χρόνο. Τόλμησε μονάχα να ρωτήσει το έτος, κι εκείνη του απάντησε αόριστα: «Βρισκόμαστε στα τέλη του εικοστού αιώνα».

«Πάλι καλά», είπε, νιώθοντας κατά κάποιον τρόπο πως συνέχιζε να βρίσκεται στα όρια της δικής του εποχής. Υποθετικά θα μπορούσε να ζει ακόμα. Όμως το σκάνδαλο στην προκειμένη περίπτωση ήταν ότι παρουσιαζόταν εκ νέου στον κόσμο με την ηλικία που είχε περίπου πριν από μισό αιώνα, λες και είχε κλέψει μερικές δεκαετίες από τα ημερολόγια των ανθρώπων. Μεγάλη ζαβολιά!

Ίσως γι' αυτό ανησυχούσε η Αριάδνη και του είπε: «Θα ήταν καλύτερα αν μένατε στην καμπίνα σας, αντί να κάνετε βόλτες στα σαλόνια του πλοίου».

Την άλλη στιγμή, προς επίρρωσιν των λεγομένων της, ακούστηκε ένας Γάλλος τουρίστας: «Tiens, il ressemble à Camus!»*

«Ελάτε, φτάνουμε. Ας βγούμε λίγο έξω να δείτε το λιμάνι», του ψιθύρισε και τον πήρε αλαμπρατσέτα.

Τα γαλλικά της ήταν άψογα, αλλά φαινόταν ότι τα είχε μάθει μακριά από τη χώρα όπου ομιλούνται. Της έλειπαν όλες οι μικρές χειρονομίες και οι μορφασμοί που στρογγυλεύουν τον λόγο μιας βέρας Γαλλίδας. Εκείνος ήθελε να πιστεύει πως είχαν συναπαντηθεί σε κάποιον παρισινό δρόμο· τα καστανόξανθα μαλλιά της και το λευκό δέρμα της του ήταν τόσο οικεία, όσο και αμέτρητων άλλων γυναικών που είχαν τραβήξει κάποτε την προσοχή του. Περνώντας μπροστά από ένα φινιστρίνι, είδε να καθρεφτίζεται το πρόσωπό του και δεν μπόρεσε παρά να συμφωνήσει με τον Γάλλο τουρίστα.

Μόλις βγήκαν στο κατάστρωμα, του έδωσε ένα ζευγάρι γυαλιά ηλίου. Ήταν σαφές ότι ήθελε να τον προστατέψει. Έτσι δεν έκαναν άλλωστε, από την εποχή του ακόμα, όσοι διάσημοι ήθελαν να προστατευτούν μέρα μεσημέρι από τα αδιάκριτα βλέμματα των κοινών θνητών; Για μια στιγμή δίστασε, αλλά εκείνη επέμεινε: «Φορέστε τα. Στις μέρες μας ο ήλιος δεν αστειεύεται».

Αγνοώντας την υπόδειξή της, ρούφηξε ευχάριστα το ηλιόφως και, κοιτώντας μπροστά του, διαπίστωσε πως αυτό που του φαινόταν γνώριμο ήταν ο Γιαλός στη Χώρα της Μυκόνου. Ο παρατεταμένος συριγμός που ανήγγειλε πανηγυρικά την άφιξή τους τον τρόμαξε λίγο. Αμέ-

* «Για κοίτα, μοιάζει στον Καμύ!»

σως μετά κροτάλισε η άγκυρα. Το πλοίο έμπαινε στο λιμάνι σχεδόν με τη δύναμη του αέρα, κι απόρησε που οι λέμβοι δεν είχαν βγει ακόμα να τους προϋπαντήσουν. Το είπε στην Αριάδνη, κι εκείνη χαμογέλασε. Έπρεπε μάλλον να του εξηγήσει πως τα χρόνια του '50 είχαν περάσει ανεπιστρεπτί.

ΩΣΤΟΣΟ, Ο KAMY ΕΠΙΕΜΕΝΕ να βλέπει το νησί με τα μάτια του ταξιδιώτη της δεκαετίας του '50. Με τη φαντασία του αφαιρούσε από το τοπίο όλα εκείνα τα άσπρα κουτάκια που θεωρούσε ότι «περίσσευαν» στις αναμνήσεις του, επιχειρώντας να αποκαταστήσει την ανόθευτη γραφικότητα που αντίκρισε ο ίδιος τον Μάιο του '55. Πάσχιζε απεγνωσμένα να πιαστεί από κάτι αναλλοίωτο και με ανακούφιση διαπίστωσε πως η όψη του Γιαλού παρέμενε σχεδόν απaráλλαχτη, λες και τα κτίσματα της πρώτης σειράς, παρατεταγμένα όπως τότε, τον περίμεναν να επιστρέψει μια μέρα. Πίσω όμως από αυτά και όσο η ματιά σκαρφάλωνε στους γύρω λοφίσκους, ήταν φανερό πως ο χρόνος είχε βάλει το χέρι του, καθώς τα ασβεστωμένα σπίτια εξαπλώνονταν με τη μορφή επιδημίας και η οργιώδης οικοδομική δραστηριότητα απειλούσε να πατήσει ακόμα και τις κορυφογραμμές του νησιού.

Η συνείδησή του αντιστεκόταν μανιασμένα σε ό,τι δεν αναγνώριζε, σιγά σιγά όμως η πραγματικότητα επέβαλλε την αδιαφιλονίκητη ισχύ της, η μνήμη του άρχιζε να μεροληπτεί για καθένα από αυτά τα κτίσματα, ώσπου στο τέλος πείστηκε, γιατί έτσι τον βόλευε, πως λίγα πράγματα είχαν αλλάξει.

Η παρουσία της Αριάδνης τού προκαλούσε ανάμεικτα συναισθήματα. Αισθανόταν λίγο πολύ σαν να είχε πέσει θύμα απαγωγής, του έλειπε η ασφάλεια της καθημερινότητάς του στο Παρίσι στα τέλη της δεκαετίας του '50, κι επιζητούσε στο πρόσωπο αυτής της κοπέλας να συγκεράσει ένα σωρό οικείους του: τη γραμματέα του, τη γυναίκα του, τους συνεργάτες και φίλους του, τις ερωμένες του. Αναρωτιόταν πόσο μπορούσε πραγματικά να την εμπιστευτεί. Τι ακριβώς ζητούσε από κείνον; Τον αντιμετώπιζε με κάποιο δέος, κι αυτό σχεδόν τον πανικόβαλλε. Στα πρώτα χρόνια της ζωής του πάσχιζε πάντα να πείσει τους άλλους για την αξία του. Όταν ήρθε η δόξα, τρόμαζε στην ιδέα ότι θα απογοήτευε τους ανθρώπους γύρω του. Πιθανόν να απαιτούσαν από αυτόν να αίρεται συνεχώς στο ύψος του διανοούμενου νομπελίστα, ο οποίος πρέπει να εκστομίζει σοφίες από την ώρα που ξυπνά μέχρι την ώρα που πέφτει για ύπνο. Είναι αλήθεια πως η σκέψη του σπάνια ευτελιζόταν και το μυαλό του ήταν ένα είδος μηχανής που παρήγε συνεχώς αξιοθαύμαστες ιδέες, όμως αυτό δε σήμαινε απαραίτητα πως θα τις μοιραζόταν κάθε στιγμή με τους άλλους. Η επαφή μαζί τους περιλάμβανε συνήθως απλές, καθημερινές κουβέντες και, για ό,τι αφορούσε τους πνευματικούς προσανατολισμούς του, άφηνε κυρίως να μιλά η σιωπή του και το ευγενικό αλλά απροσπέλαστο γκριζοπράσινο βλέμμα του. Κατ' αυτό τον τρόπο ένιωθε πως, έστω κι αν απογοήτευε κάποιους, προστάτευε τις σκέψεις του, λες και η γνωστοποίησή τους θα μείωνε αυτόματα την αξία τους.

Από την άλλη, τον εξόργιζε ο τρόπος που τον αντι-

μετώπιζαν όλοι. Στα μάτια τους έβλεπε να καθρεφτίζεται ένα εξαισθημένο πλάσμα, που δεν ήταν ο ίδιος αλλά η εξιδανικευμένη εικόνα του, και τότε, από αντίδραση, γινόταν συχνά προκλητικός, κυρίως με τις γυναίκες, για να θυμίζει έτσι ότι ήταν κι αυτός άνθρωπος με σάρκα και οστά. Ετούτη ήταν η δική του εξήγηση. Η εξήγηση των ψυχιάτρων ήταν πως η φυματίωση και ο φόβος του θανάτου τον ωθούσαν συνεχώς προς τη φιλοσοφία, κι όταν αυτή δεν επαρκούσε, ριχνόταν μετά μανίας στο κυνήγι του ωραίου φύλου. Κατά τη γνώμη του, διόλου απίθανο να ίσχυαν και οι δύο.

Όπως δεν ήταν διόλου απίθανο η Αριάδνη να αισθανόταν, εκτός από δέος, και φόβο, όντας δίπλα σε έναν άνθρωπο που επίσημα δε συγκαταλεγόταν στους ζωντανούς της εποχής της. Ό,τι κι αν αισθανόταν πάντως, για την ώρα προσπαθούσε να εντοπίσει κάτι, κι επειδή δεν τα κατάφερνε, έβγαλε από την τσάντα της μια μικρή συσκευή που έμοιαζε με τηλέφωνο χωρίς βάση και καλώδια και –ω, του θαύματος!– άρχισε να συνομιλεί με κάποιον. Ο Καμύ μονολόγησε εντυπωσιασμένος κι εκείνη γύρισε και του χαμογέλασε.

Αυτό που έφαχναν ήταν ένα παλιό Ντεσεβό, παρκαρισμένο στην άκρη του λιμανιού. Έπειτα από τόσα μοντέρνα αυτοκίνητα που έβλεπε γύρω του, παρηγορήθηκε στη σκέψη πως κάτι ακόμα είχε διασωθεί από την εποχή του. Φόρτωσαν τις αποσκευές τους. Η Αριάδνη έσκυψε και πήρε το κλειδί που της είχαν αφήσει κάτω από το χαλάκι. Ο αέρας ανάδευε τόση ώρα τα μαλλιά της κι εκείνη πάλευε μάταια με τα ακροδάχτυλά της να τα επαναφέρει στην τάξη. Δεν είχε δίκιο να γκρινιάζει.

Έτσι όπως ήταν αναμαλλιασμένη, γινόταν πιο όμορφη. Μετά το φως, ο βοριάς ήταν το στοιχείο που γέμιζε και το τελευταίο εκατοστό του χώρου, λες κι έβγαινε από το στόμα ενός θεού που ήθελε να δώσει πνοή σε ό,τι τους περιέβαλλε. Αφήνοντας πίσω τους μικρούς, γραφικούς δαιδάλους της Χώρας, πήραν έναν παραλιακό δρόμο που ξετυλίχτηκε μπροστά τους σαν γκριζο χαλί κι έφτασαν λίγο αργότερα σε μια τοποθεσία στα νότια του νησιού, απ' όπου δεν έβλεπαν πια τη Δήλο. Τελικός προορισμός ένα εστιατόριο δίπλα στην αμμουδιά. Η Αριάδνη τού σύστησε ως αδελφό της εκείνον που έσπευσε να τους υποδεχτεί.

«Μάρκος Δάριβας, heureux de vous connaître, ευτυχής που σας γνωρίζω», του είπε, αφήνοντας να εννοηθεί πως μέχρι εκεί έφταναν τα γαλλικά του. Ήταν γύρω στα τριάντα πέντε, περίπου στο ύψος του, με μια ανομολόγητη θλίψη που τη διάβαζες πάνω στις μικρές ακτινωτές ρυτίδες γύρω από τα μάτια του. Οι πληροφορίες που είχε προλάβει να πάρει από την αδελφή του, ωστόσο, ήταν μια επαρκής εξήγηση. Το διαζύγιο από μια νευρασθενική σύζυγο, η οποία στη συνέχεια αυτοκτόνησε, και οι επαγγελματικές δυσκολίες είχαν αφήσει ανεπούλωτα τραύματα στην ψυχή του. Τουλάχιστον τα τελευταία χρόνια κατάφερε να μπει συνεταίρος στο μαγαζί του Αλέξανδρου, κι αυτό θα αποτέλεσε σίγουρα σημαντική παρηγοριά. Με την είσοδό του στην επιχείρηση, το πρώτο που απαίτησε ήταν να αλλάξει το όνομα του εστιατορίου από καφεστιατοριονοαλέξανδρος σε *café restaurant Ερινεός*, ομηρική ονομασία της εν λόγω τοποθεσίας, του Ορνού, που σημαίνει αρσενική συκιά. Ο Μάρκος όμως

δε σταμάτησε μόνο στην αλλαγή του ονόματος. Από κείνη την ασβεστωμένη στενόμακρη αυλή, που ήταν άλλοτε όλος ο κόσμος του εστιατορίου, είχε διασωθεί μόνο το νησιώτικο χρώμα, καθώς είχε τολμήσει ένα άνοιγμα προς τη θάλασσα, με βαριά ξύλινα δοκάρια που άλλα χώνονταν στην άμμο και άλλα προεξείχαν προς τα πάνω, ντυμένα με αμέτρητους πήχεις καραβόπανο, για να δίνουν την αίσθηση πως το εστιατόριο *Ερινεός* δεν ήταν παρά ένα καράβι έτοιμο ανά πάσα στιγμή να αποπλεύσει από τον όρμο του Ορνού και να συναντήσει τα όνειρα των πελατών του στο ανοιχτό πέλαγος.

ΠΕΡΙΜΕΝΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΚΑΜΥ, Ο Μάρκος διασκέδαζε την αγωνία του με την ελπίδα ότι όλα αυτά ήταν αποκύημα της φαντασίας της Αριάδνης. Όμως η αντρική φωνή που ακούστηκε από τη συσκευή του κινητού τηλεφώνου της να μιλά γαλλικά έκανε το αίμα του να παγώσει. Κατά έναν παράξενο τρόπο ήταν σίγουρος πως επρόκειτο για τον Αλγερινό νομπελίστα. Από τη μια, είχε ικανή την αδελφή του ακόμα και νεκρούς να «ζωντανέψει». Από την άλλη, ο καινούργιος φίλος της, ο Θωμάς Νοητός, δεν ήταν συνηθισμένος άνθρωπος. Η απίστευτη ασχήμια του συνοδευόταν από τη φήμη πως ήταν επικεφαλής μιας ομάδας αιρετικών επιστημόνων οι οποίοι έκαναν πειράματα με τη διάσταση του χρόνου.

Η ιδέα του τετραδιάστατου σύμπαντος είχε συνεισφέρει και την Αριάδνη, η οποία όλο τον προηγούμενο χειμώνα είχε ριχτεί με τα μούτρα στη μελέτη των μαθηματικών, κάτι που είχε να κάνει από την εποχή του σχολείου. Νόμιζε πως η λύση των εξισώσεων Α΄ βαθμού έφτανε για να αποκαλυφθούν τα κοσμικά μυστήρια. Στο μεταξύ, διακήρυσσε ότι ο Θωμάς για χάρη της θα έφερνε τον Καμύ πίσω στη γη. Ο Μάρκος, φυσικά, έβαζε τα γέλια με τα καμώματά της. Επειδή όμως με την Αριάδ-

νη κανείς ποτέ δεν μπορούσε να είναι σίγουρος, προ-
ετοιμαζόταν καλού κακού και γι' αυτό το ενδεχόμενο.

Αν επρόκειτο να φιλοξενήσει την αδελφή του και τον
ταξιδιώτη του χρόνου ένα ολόκληρο καλοκαίρι, έπρεπε
να συνεννοηθεί οπωσδήποτε με τον συνεταίρο του, τον
Αλέξανδρο, κάτι που δεν ήταν τόσο εύκολο. Πρώτον, ο
Αλέξανδρος ήταν θιασώτης του Σαρτρ και απεχθανό-
ταν σφόδρα τον Καμύ. Δεύτερον, κατατρυχόταν χρόνια
τώρα από τις φοβίες του για τον θάνατο, κι ένας άν-
θρωπος που, επισήμως τουλάχιστον, έχει πεθάνει δεν
ήταν καλοδεχούμενος.

Ο ίδιος δεν αντιμετώπιζε τέτοια προβλήματα· ωστό-
σο, ήταν φυσικό να αισθάνεται κάποιο φόβο όσο και
δέος γι' αυτόν που υπήρξε κάποτε το λογοτεχνικό του
ίνδαλμα. Ο Μάρκος είχε ανακαλύψει τον Καμύ πριν
από είκοσι χρόνια χάρη στα μεταφρασμένα βιβλία του,
τα οποία σύστησε κατόπιν στην αδελφή του. Είχε μά-
λιστα ορκιστεί πως θα μάθαινε γαλλικά μόνο και μόνο
για να διαβάσει τον Ξένο στο πρωτότυπο, υπόσχεση
την οποία ποτέ δεν τήρησε· και τώρα, στο τέταρτο της
ώρας που υπολόγιζε πως τον χώριζε από τον επισκέ-
πτη του, τα έβαζε με τον εαυτό του.

Αν είχε παρακολουθήσει, τουλάχιστον, ταχύρρυθμα
μαθήματα γαλλικών όλο τον χειμώνα, όπως τον είχε
συμβουλευσει η Αριάδνη, θα μπορούσε να ανταλλάξει
μερικές κουβέντες με τον πάλαι ποτέ αγαπημένο του
συγγραφέα, ενώ τώρα ήταν αναγκασμένος να του απευ-
θύνεται στα αγγλικά, μια γλώσσα που, ως γνωστόν, ο
Καμύ δε μιλούσε και τόσο καλά.

Όλη αυτή την αγωνία του, ωστόσο, δε φαινόταν να

τη συμμερίζεται κανένας άλλος. Όταν ενημέρωσε σχετικά τον Αλέξανδρο, εκείνος μόρφασε δύσπιστα, φρόντισε όμως να χωθεί στα άδυτα της κουζίνας για να μην παρευρεθεί στην υποδοχή του ανθρώπου που γύρισε από τον θάνατο.

Στο προσωπικό του εστιατορίου δεν υπήρχε λόγος να αναφέρει το παραμικρό, όπως βέβαια και στη σπιτονοικοκυρά τους, την Αννεζώ, που τους νοίκιαζε το μαγαζί καθώς και μια σειρά από δωμάτια διακόσια μέτρα πιο πέρα. Ήταν απίθανο να γνωρίζει η αγαθή νησιώτισσα έστω και το όνομα Αλμπέρ Καμύ, τόσο εκείνη όσο ο άντρας της και τα ανίψια της.

Ακόμα δυο άτομα από τον κύκλο του θα τον αναγνώριζαν αμέσως: η Κάρεν, η φίλη του Αλέξανδρου, η οποία τον χειμώνα ασχολιόταν συστηματικά με λογοτεχνικές μεταφράσεις, αλλά αφενός ήταν κωφάλαλη και, αφετέρου, φέτος δεν έβλεπε τίποτε άλλο πέρα από τον συνεταίρο του, μια και είχε επανέλθει κοντά του ύστερα από δύο χρόνια χωρισμού και, όσο να 'ναι, είχε άλλα ενδιαφέροντα για την ώρα. Ο άλλος ήταν ένας ανεκδιήγητος συγγραφέας, ονόματι Πλούταρχος Νερεπόντης, η πορεία της ζωής του οποίου έπαιρνε κάθε τόσο απρόβλεπτη τροχιά, έτσι ώστε να περνά μάλλον σαν κομήτης τα τελευταία χρόνια από δω. Στο διάστημα αυτό έγραφε κι έσχιζε ένα μυθιστόρημα που υποτίθεται πως διαδραματιζόταν στη Μύκονο· στην πραγματικότητα, όμως, μέχρι τότε δεν είχε αξιωθεί τίποτε περισσότερο από το να αρμέγει εκδοτικούς οίκους, εισπράττοντας προκαταβολές για ένα έργο που δεν είχε σκοπό να ολοκληρώσει ποτέ του. Είχε καταφέρει τουλάχιστον να αποσείσει

από πάνω του τις κατηγορίες για τον φόνο ενός ζωγράφου πριν από έξι χρόνια, σ' αυτό εδώ το νησί, και να κυκλοφορεί ελεύθερος και ανενόχλητος ως ακόμα ένα φαινόμενο παραλογισμού της νεοελληνικής πραγματικότητας. Εν αναμονή του Καμύ, ο άνθρωπος αυτός θα ήταν σίγουρα μεγάλος μπελάς, αλλά ο Μάρκος ήθελε να ελπίζει πως, για φέτος τουλάχιστον, ο καλός Θεός θα τον απάλλασσε από την παρουσία του.

Α ΘΕΛΑΤΕ ΝΑ ΠΙΟΥΜΕ έναν καφέ;» ρώτησε τον Καμύ η Αριάδνη.

Προτού απαντήσει, επιχείρησε να σκιαγραφήσει με αδρές πινελιές στο μυαλό του τα δύο αδέλφια: εκείνη ευφυής και σφριγηλή, με κινήσεις ηγεμονικές που ταίριαζαν απόλυτα σε μια όμορφη γυναίκα της ηλικίας της· εκείνος αξιοπρεπής, αλλά και διακριτικός, με το χάρισμα της κοινής λογικής που λίγοι κατέχουν εντέλει.

«Θα ήθελα, πριν απ' όλα, να κάνω ένα μπάνιο στη θάλασσα», της απάντησε.

Η Αριάδνη δίστασε προς στιγμήν, αλλά ο Μάρκος έσπευσε να άρει τους ενδοιασμούς της. Χάρη στη δική του παρέμβαση ο Καμύ βουτούσε ύστερα από λίγο στην κολυμπήθρα της Μεσογείου, έχοντας μπροστά του έναν όρμο βαθύ, όπως ο κόλπος της γυναίκας, που υπέθαλπε ένα σωρό ιστιοφόρα και βάρκες. Διείσδυσε μέσα της σχεδόν με την ορμή του στερημένου εραστή και αισθάνθηκε την αρμύρα και το ιώδιο να εισχωρούν ευεργετικά στους πόρους του σώματός του. Τώρα μόνο ένιωθε πραγματικά να ξαναζεί, λες και το κρύο νερό είχε αφυπνίσει ολοκληρωτικά τη συνείδησή του. Βγαίνοντας από τη θάλασσα, ένιωθε το νερό να στάζει από παντού και προσπαθούσε μάταια να το συγκρατήσει, τοποθετώντας

τις παλάμες του γύρω από το στήθος του. Ύστερα έπεσε μπρούμυτα στην άμμο κι ένωσε γρήγορα τον ήλιο να αποστεγνώνει και τις τελευταίες σταγόνες στην πλάτη του, σχηματίζοντας λιλιπούτειες αλυκές πάνω της. Σήκωσε το κεφάλι του και αντίκρισε με ευγνωμοσύνη την πανδαισία φωτός που τον περιέλουζε.

Με τόσο ήλιο στη μνήμη, πώς μπόρεσα να στοιχηματίσω στο παράλογο; σκέφτηκε.

Σ' ένα βιβλίο του, *Το καλοκαίρι*, είχε γράψει κάποτε: *Η αθωότητα έχει ανάγκη από τις πέτρες και την άμμο. Κι ο άνθρωπος ξέχασε να ζει πλάι τους.* Σ' αυτό το νησί, πάντως, από βράχια και άμμο άλλο τίποτε. Το θαλασσινό αλάτι τού προκαλούσε πάντα έναν ευχάριστο κνησμό, γι' αυτό και δε βιαζόταν ποτέ να απαλλαγεί από δαύτο.

Η Αριάδνη, βλέποντάς τον να ξαπλώνει κατάχαμα, ήθελε να τον πληροφορήσει ότι δεν έκανε καλά που εμπιστευόταν την άμμο και τον ήλιο, αλλά τη συγκράτησε ο αδελφός της λέγοντας: «Άσε τον ήσυχο να χαρεί λίγο τη θάλασσα και τον ήλιο. Θα του έχει λείψει ύστερα από τόσα χρόνια!»

«Μαύρο χιούμορ!»

«Με συγχωρείς, αλλά, όπως και να 'χει, τι μπορεί να τον βλάψει στην κατάστασή του;»

«Έχεις δίκιο», του απάντησε. Ωστόσο, παρέμενε σε εγρήγορση, παρακολουθώντας τον μέσα από ένα δάσος ομπρέλες και κολυμβητές, οι οποίοι μπαινόβγαιναν στη θάλασσα, έτοιμη να επέμβει.

Τίποτε όμως δε συνέβη και ο Καμύ, αφού έριξε μια τελευταία βουτιά στο νερό, έτρεξε ακροπατώντας προς

το μέρος της, καθώς εκείνη είχε ανοίξει μια μεγάλη χρωματιστή πετσέτα μπάνιου για να τον τυλίξει. Ο Αλμπέρ διπλώθηκε μέσα της, από τη μια μεριά ως την άλλη, και απόλαυσε τις νευρικές κινήσεις των χεριών της που σιγά σιγά γίνονταν όλο και πιο απαλές. Ύστερα του έβαλε ένα τσιγάρο στο στόμα και του πρόσφερε φωτιά. Η πρώτη βαθιά τζούρα τού έφερε έναν ξαφνικό βήχα, που του θύμιζε πως ακόμα και τώρα δεν είχε ξεμπερδέψει με τον βάκιλο που κοιμόταν μέσα του. Τι θα μπορούσε όμως να τον απειλήσει πραγματικά; Η Αριάδνη ήταν ιδιαιτέρως περιποιητική, κι αυτό του γεννούσε βάσιμες προσδοκίες πως σύντομα θα την έκανε δική του. Με τη βοήθειά της θα κατάφερνε να προσαρμοστεί χωρίς ιδιαίτερη δυσκολία σε τούτο το περιβάλλον, που ήταν πολύ μπροστά από την εποχή του. Ήταν σίγουρος πως όλα θα πήγαιναν καλά.

ΣΗΜΕΡΑ ΠΕΘΑΝΕ Η ΜΑΜΑ. Μπορεί και χτες, δεν ξέρω. Έλαβα ένα τηλεγράφημα από το άσυλο. Είναι απίστευτο πώς εγκαινιάζει κάποιος τη λογοτεχνική του δόξα με τρεις απλές φράσεις, σκέφτηκε ο Καμύ καθώς απολάμβανε το αναζωογονητικό άρωμα ενός καφέ εσπρέσο δίπλα στην άμμο, μέρα μεσημέρι (τις πρώτες ώρες του σ' αυτό το ανεμοδαρμένο κυκλαδονήσι), ανάβοντας και σβήνοντας τσιγάρα. Από τις χιλιάδες φράσεις που ακολούθησαν την αρχή του μυθιστορήματος *Ο ξένος*, ήταν οι μόνες που πήρε μαζί του στην αιωνιότητα και τώρα τις επαναλάμβανε μέσα του σαν τους στίχους ενός αγαπημένου τραγουδιού. Οι πολυάριθμοι αναγνώστες του ανά τον κόσμο ούτε που φαντάζονταν πόσο είχε παιδευτεί να σκαρώσει τρεις προτάσεις, πόσο είχε βασανιστεί με τις λέξεις, με τη στίξη τους, με τον απόηχο που άφηνε η μία πάνω στην άλλη, όπως οι νότες κάποιας μελωδίας και, εντέλει, πώς τις παρέταξε με βάση τη λογική του τηλεγράφου, που δεν αφήνει περιθώρια στον αποδέκτη να αμφισβητήσει το παραμικρό.

Στη συνέχεια, το μυθιστόρημα που τον έκανε διάσημο κορυφώθηκε σ' ένα βασανιστικό περιβάλλον ήλιου και θάλασσας. Ένα μεσημέρι σαν κι αυτό, με την αμεί-

λικτη ζέστη του, θα μπορούσε κάλλιστα να σε οδηγήσει σε αποφάσεις εξίσου παράλογες όπως εκείνη του ήρωά του, του Μερσό, ο οποίος αποφάσισε να αδειάσει το πιστόλι που του εμπιστεύτηκαν στο σώμα ενός νεαρού Άραβα και να γίνει από τη στιγμή εκείνη και μετά ο αδιάφορος θεατής της πορείας του προς τη λαιμητόμο.

«Κύριε Καμύ, να σας συστήσω τον συνεταίρο του αδελφού μου, τον Αλέξανδρο», άκουσε τη φωνή της Αριάδνης, επιτηδευμένα βραχνή, να διακόπτει απότομα τον ειρμό της σκέψης του.

Γύρισε προς το μέρος της και αντίκρισε δίπλα της τον πανύψηλο άντρα με τα λευκά πλούσια μαλλιά, που του χαμογελούσε πίσω από ένα ζευγάρι μεγάλα γυαλιά ηλίου. Από το ονοματεπώνυμό του προτίμησε να κρατήσει μόνο το μικρό του όνομα και να το προσαρμόσει στη δική του γλώσσα: Αλεξάντρ. Επίσης, από τη συμπεριφορά του αγνόησε όσα στοιχεία τον ενοχλούσαν, όπως εκείνη την υπεροψία του κοσμοπολίτη ο οποίος θεωρεί πρωτίστως ότι τα έχει δει όλα και τίποτε δεν είναι δυνατόν να τον εντυπωσιάσει. Έτσι, φρόντισε η χειραψία του να είναι σύντομη, για να μην του δώσει σε καμία περίπτωση την εντύπωση πως ήταν σε θέση να τον πτοήσει ο συγκαλυμμένος σνομπισμός του. Κι αυτό πρέπει να το αντιλήφθηκε ο Αλέξανδρος, γιατί έσπευσε να αποσυρθεί και να τους αφήσει στην ησυχία τους, αφού ψέλλισε πρώτα δυο τρία άσκοπα παρντόν. Έμεινε όμως δίπλα του η Αριάδνη, κουλουριασμένη σαν αιλουροειδές πάνω στην καρέκλα. Στα χέρια της κρατούσε τον καφέ της και χάιδευε με τα ακροδάχτυλα τα χείλη του φλιτζανιού με νάζι και επιτήδευση, που του θύμιζε τις εκ-

στασιασμένες του θαυμάστριες, οι οποίες συντρόφευαν τις μέρες του στα παρισινά καφέ της δεκαετίας του '50.

«Θα έχετε ασφαλώς αναμνήσεις από αυτό το νησί. Λιγότερες ίσως από το Αλγέρι ή το Παρίσι, αλλά αρκετές για να ξαναβρείτε τον προσανατολισμό σας σε τούτο τον κόσμο».

«Ομολογώ ότι θα με ενοχλούσε περισσότερο να αντικρίσω ένα αγνώριστο Παρίσι», παραδέχτηκε ο Καμύ και την προσοχή του τράβηξε στιγμιαία η ξανθιά μαυρισμένη καλλονή που πέρασε δίπλα του εκείνη τη στιγμή.

Η Αριάδνη, σαν να ζήλεψε, παρατήρησε κάπως πικρόχολα: «Πάντως, αυτό που σίγουρα δεν ξεχνά ένας άντρας είναι το πάθος του για τις γυναίκες».

«Νομίζετε;» αντιγύρισε εκείνος, εφαρμόζοντας την κλασική τακτική των Γάλλων, οι οποίοι δε διστάζουν να το γυρίσουν στον πληθυντικό όταν κάτι τους ενοχλεί. «Αν θέλετε τη γνώμη μου, οι άντρες είναι καταδικασμένοι να ποθούν. Πιστέψτε με, από τις γυναίκες που γνώρισα στη ζωή μου, και δεν ήταν λίγες, ποτέ δεν πήρα όσα έδωσα. Είναι ανυπολόγιστη η αφαίμαξη που υφίστασαι. Θα έλεγα πως ο έρωτας έχει επινοηθεί για να κολακεύει την αυταρέσκεια των γυναικών».

«Εσείς το λέτε, που κάνατε τον δον Ζουάν σημαία της φιλοσοφίας σας. Αγαπήσατε άραγε ποτέ στη ζωή σας;»

«Είστε έτοιμη λοιπόν να κάνουμε μια φιλοσοφική συζήτηση περί έρωτος; Σας προειδοποιώ ότι δε θα τα βγάλετε πέρα μαζί μου», τη διαβεβαίωσε με τόνο απρόσμενα αιχμηρό.

«Μην είστε τόσο βέβαιος, μεσιέ», ανταπάντησε η Αριάδνη και για να πάρει κουράγιο, σε περίπτωση αντι-

παράθεσης, σκέφτηκε τις στοίβες των φιλοσοφικών βιβλίων που είχε καταβροχθίσει στη ζωή της.

Αναρωτήθηκε ξαφνικά πώς κατάφερε να είναι τόσο γοητευτικός ένας άντρας που το κρανίο του θύμιζε ηλιοκαμένη κολοκύθα και το σαγόνι του έπαιρνε ένα παράξενο σχήμα όποτε ήθελε να εκφράσει την αμηχανία του. Κι επειδή δεν έβρισκε καμία εξήγηση, εκνευρίστηκε διπλά και αποφάσισε να τον αφήσει στην ησυχία του.

Αυτό ακριβώς ζητούσε και ο Καμύ. Έτσι, έγειρε αναπαυτικά στην καρέκλα του, ατενίζοντας το σκηνικό της αμερικανικής που ανοιγόταν μπροστά του.

Έχει και η Μύκονος τις μικρές ερήμους της: τις αμμουδιές της, σκέφτηκε. Αμέσως του ήρθαν ξανά κάποιες σκέψεις από τα κείμενά του για το καλοκαίρι. Έγραφε για τη χρυσή νεολαία που κατακλύζει τις παραλίες και για τις ατέλειωτες ώρες πάνω στην άμμο. Κάθε χρόνο σε ακτές σαν αυτή ευδοκimei μια νέα σοδειά κοριτσιών.

Απ' ό,τι φαίνεται, ανθούν μόνο για μια σεζόν. Τον επόμενο χρόνο παίρνουν τη θέση τους καινούργια άνθη όλο φωτιά, που το προηγούμενο καλοκαίρι ήταν ακόμα κοριτσόπουλα, με άγουρα κορμάκια σαν κλειστά μπουμπούκια. Αυτή η θριαμβική διαπίστωση του εφήμερου που είχε κάνει κάποτε τώρα τον κατέθλιβε. Στο κάτω κάτω, το καλοκαίρι είναι αήττητο.

Το ταξίδι στις Κυκλάδες και στο φως ξεκινά ένα καλοκαίρι, στα τέλη του εικοστού αιώνα. Ένας διάσημος νομπελίστας, ο Αλμπέρ Καμύ, επιστρέφει στην πρωτεύουσα του χρόνου, την εποχή μας, και στη Μεσόγειο που αγάπησε. Τον συνοδεύει η νεαρή δημοσιογράφος Αριάδνη Δάριβα, που βλέπει αυτό το ταξίδι σαν μια δεύτερη ευκαιρία προκειμένου ο Γαλλοαλγερινός συγγραφέας να ολοκληρώσει το μυθιστόρημά του *Ο πρώτος άνθρωπος*.

Κάτω από τον ανίκητο ήλιο, στο διονυσιακό περιβάλλον της καλοκαιρινής Μυκόνου, ο Καμύ θα προσπαθήσει να συμφιλιώσει τις αναμνήσεις της προηγούμενης ζωής του με ένα σήμερα που δεν τον αφορά. Παλινωδώντας ανάμεσα στον έρωτα και στον θάνατο, θέλει να πιαστεί από τη χαρά της ζωής μέσα σ' έναν κόσμο όπου άνθρωποι, βιβλία και πάθη ζητούν ολοκλήρωση.

*Ένα μυθιστόρημα για το ελληνικό καλοκαίρι,
για την αιώνια εφηβεία και τη νιότη
που δεν κατάφερε να αγγίξει ο χρόνος.*

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-618-01-0565-0

9 786180 105650

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΗΜ.: 146 10

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η